

บทที่ ๖

ตามธรรมเนียมวันตรุษจีน วันที่หนึ่ง จุดประทัดต้อนรับปีใหม่แต่เช้า วันที่สอง ออกจากบ้านไปสวัสดีปีใหม่ที่บ้านญาติและผู้ใหญ่ที่เคารพ วันที่สาม พักผ่อนนอนหลับอยู่บ้านให้เต็มอิม...

หลังจากวุ่นกับงานวันที่หนึ่งและวันที่สองเสร็จเรียบร้อยแล้ว วันนี้ซึ่งเป็นวันที่สามควรพักผ่อนอยู่ที่บ้านหรือไม่ก็ออกไปเที่ยวเล่น แต่เมื่อได้รับโทรศัพท์จากคุณป้าว่าไม่สบาย เบนjaminก็ขับรถตรงดิ่งไปที่บ้านคุณป้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เดิมทีต้องใช้เวลาขับรถสามสิบนาที แต่เขาย่นเวลาเหลือแค่ยี่สิบนาที

เอ๊ยด!

เบนjaminจอดรถที่หน้าประตูบ้านคุณป้า จากนั้น

6 หนุ่มในซ์หัวใจสุดแซบ

ก็รีบลงจากรถ แม้ว่าจะเป็นห่วงสุขภาพของคุณป้ามาก
เพียงใด แต่เขาก็ยังรักษากฎจราจรจอตลอดขีดขอบถนน
พยายามไม่ขวางทางเข้าออกของเพื่อนบ้านละแวกนั้น

เขาหยิบกุญแจบ้านคุณป้าที่ปกติซ่อนไว้ในตู้จดหมาย
ออกมา แล้วไขกุญแจเข้าไปโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย แต่
ใครจะรู้ว่าไฟโอน่าที่ก่อนหน้านี้หลุดเสียงไว้เรียกว่าแรงว่า
ไม่สบายทางโทรศัพท์ ตอนนั้นก็นั่งอยู่ในห้องรับแขกด้วย
ใบหน้าสดใส อารมณ์ดี ในมือกำลังถือถ้วยกาแฟกลิ่นหอม
เข้มข้นและลิ้มรสอย่างสบายอกสบายใจ นอกจากนี้ยังมี
หญิงสาวแปลกหน้ารูปร่างอวบอิมเปล่งปลั่งคนหนึ่งนั่งอยู่
ข้างๆ ทั้งสองพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน แต่แล้วก็หยุด
คุยกันอย่างฉับพลันเมื่อเขาเดินพรวดเข้ามา

ผีเท่าที่เดิมที่เรงร้อนเพราะความกลัดกลุ้มกังวล จู่ๆ
ก็เหมือนเดินชนเข้ากับกำแพงโปร่งแสงอย่างจัง เบนจามิน
จำต้องหยุดก็กะทันหัน เมื่อเห็นเหตุการณ์ประหลาด
ตรงหน้า คนที่โทรไปแจ้งกับเขาว่าตัวเองนั้นไม่สบาย เหตุใด
ถึงได้กำลังนั่งพูดคุยด้วยใบหน้าสดใสเช่นนี้

"เบนจามินมาแล้วเธอ!" คิดไม่ถึงว่าเขาจะมาเร็ว
ขนาดนี้ ไฟโอน่าที่นั่งอยู่บนโซฟาตกตะลึง จากนั้นก็ยิ้มอย่าง
ไม่สะทกสะท้านและกัว๊กมือเรียกเขาด้วยความกระตือรือร้น
เหมือนปกติ "มา รีบมานั่งข้างๆ ป้านี้ ป้ากำลังคุยกับ

ชย้าเดียวเอน 7

ชาร์ลอตต์เรื่องงานของเธออยู่พอดี ชาร์ลอตต์เลี้ยงสุนัข แล้วก็รักสัตว์มาก เธอเองเป็นสัตวแพทย์ ต้องเคยเจอเรื่องน่าสนใจเกี่ยวกับสัตว์มาไม่น้อยทีเดียว เธอลองเล่าให้ชาร์ลอตต์ฟังหน่อยสิ"

"...ป่าครับ ป่าสบายดีเธอครับ" เบนจามินถามอย่างสุขุม เขาไม่ได้เดินเข้ามานั่งอย่างที่ฟีโอน่าต้องการ แต่ก็ไม่ได้เดินออกไปอย่างไม่พอใจเช่นกัน ทนวดเคราเพิ่มที่เช็กซีมีส ไตรัลปิดซ่อนรายละเอียดขยับของสีหน้า ทำให้คนอื่นมองไม่ออกว่าเขาอยู่ในอารมณ์ไหน

"แค่ๆ" ใบหน้าของฟีโอน่าฉายแววไม่เป็นธรรมชาติเล็กน้อย "ตอนแรกก็เวียนหัวนิดหน่อย แต่ตอนนี้ดีขึ้นมากแล้วจ้ะ"

"แล้วลุงเขยกับโจเซฟล่ะครับ" เบนจามินพยักหน้าตอบรับคำตอบของเธอ ก่อนจะเอ่ยถามถึงลุงเขยและลูกพี่ลูกน้อง โดยเขายังคงยืนตระหง่านอยู่ที่ประตูบ้านเช่นเดิม

"ฮึ" ผู้ชายนำเกลียดสองคนนั้นออกไปตกปลาตั้งแต่เช้าแล้วละ ปีใหม่ทั้งที แต่กลับปล่อยให้ภรรยาให้แม่คนนี้อยู่บ้านคนเดียว ใจร้ายทั้งคู่เลย โชคดีที่ชาร์ลอตต์แวะมาล่วสต์ปีใหม่ มาคุยเป็นเพื่อนป่า"

เบนจามินมองไปตามสายตาที่ฉายแววพึงพอใจของฟีโอน่า แล้วก็สบเข้ากับสายตาเขินอายของอีกฝ่าย

8 หนุ่มไนซ์หัวใจสุดแซบ

เข้าพอดี แต่สิ่งที่สะกดตาเขามากที่สุดกลับเป็น...ชนตาปลอม
ที่สุดจะหนา ดำยาวและหนักคู่นั้น

เบนjaminคิดไม่ออกจริงๆ ว่าทำไมผู้หญิงสมัยนี้ถึง
ชอบทาดำให้เป็นวงดำๆ แถมยังทำให้ชนตาของตัวเอง
เหมือนกับไม้ชนไก่ อย่างไม่รู้ก็ตามเขาดูออกกว่านี่เป็นการ
พบปะสังสรรค์ที่แฝงเจตนาบางอย่าง...

ไม่สิ พุดให้ถูกต้องควรเรียกว่า 'งานนัดดูตัว'

วันตรุษจีน ลุงเขยและลูกพี่ลูกน้องไม่อยู่บ้าน
คุณป้ากลับเชิญผู้หญิงแปลกหน้ามาที่บ้าน หนาซ้ายัง
พุดโกหกหลอกให้เขามาหา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคุณป้ากำลัง
บังคับเร่ขายเขา แต่จะว่าไปแล้ว เขาถูกหลอกเป็นครั้งที่
เท่าไรแล้วล่ะ

ดูเหมือนว่าจะครั้งที่เจ็ดหรือไม่ก็ครั้งที่แปดแล้วมั้ง
เพื่อที่จะให้เขามาดูตัว นี่ก็ไม่ถึงว่าคุณป้าจะเอาเรื่องสุขภาพ
มาพุดโกหก ช่าง...

"เข้าใจแล้วครับ" เขาพยักหน้าแบบนิ่งๆ แต่ก็ไม่ได้
ซักถามพินอาน่า แล้วก็ไม่ได้ซักสีหน้า เขาแคปิดประตูบ้าน
อย่างสุขุม จากนั้นก้าวเท้าอย่างมั่นคงเดินมาหาทั้งสอง

ส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรส่งให้เขา
ดูโดดเด่น จากช่วงไหล่ที่ผายกว้าง ทุ่นทรงสามเหลี่ยม
กลับหัวที่แข็งแรงบึกบึน และขายาวตรงที่มีพลังแสดงให้เห็น

ชย้าเดียวเอน 9

เห็นว่าเขาออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ แม้แต่เสื้อโค้ตและเสื้อเวีตเตอร์ตัวหนาในหน้าหนาวก็ไม่อาจปิดซ่อนกล้ามเนื้อที่แข็งแรงงำยของเขาไว้ได้

เขาดูเหมือนกับนายแบบที่เดินอยู่บนแคตวอล์กแค่รูปร่างท่าทางก็ชวนสบายตาสบายใจแล้ว แถมยังมีใบหน้าที่ดูมาดแมนหล่อเหลาอีกต่างหาก

เชือสายยุโรปนิดๆ ทำให้เค้าโครงของเขาดูมีมิติแม้ว่าโครงหน้าจะค่อนข้างเหลี่ยม แต่เนื่องจากไว้หนวดเคราเพิ่มมีสไตล์เลยกลับทำให้ดูเซ็กซี่มากกว่าเดิมเมื่อบวกกับจมูกที่โด่งคมเป็นสัน คิ้วดำเข้มคมเฉียวเหมือนดาบ และดวงตาสีน้ำตาลที่เหมือนจะปล่อยกระแสไฟฟ้าได้ เขาจึงดูหล่อจนไม่รู้จะหล่ออย่างไร มีเสน่ห์ล้นเหลือและแมนจนไม่อาจจะแมนไปได้มากกว่านี้แล้ว!

"คุณอู๋ สะ...สวัสดีค่ะ!" ใบหน้าเรียวเล็กของผู้หญิงที่ชื่อว่าชาร์ลอตต์แดงขึ้นมาในพริบตา เธอรีบลุกขึ้นยืนทันทีหาย แม้ว่าจะในรอยยิ้มจะแฝงความสำรวม แต่อย่างไรก็ซ่อนความตื่นตะลึงในแวตตาไว้ไม่อยู่

"สวัสดีครับ" เบนjaminพยักหน้าตอบอย่างมีมารยาทจากนั้นก็ทำหน้าขมึมนั่งลงข้างพิโอหน้า เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เขาไม่ได้นั่งบนโซฟาตัวเดียวกับพิโอหน้าตามที่พิโอหน้าบอกก่อนหน้านี้ แต่เลือกนั่งตัวที่อยู่ตรงกันข้าม

10 หนุ่มในซ์หัวใจสุดแซบ

กับชาร์ลอต

"ชาร์ลอต นี่เบนจามิน อยู่ เป็นหลานชายของป้าเอง เขาเป็นสัตวแพทย์ เปิดกิจการมาลิบปีแล้ว มีประสบการณ์เพียบ หนูเองก็เลี้ยงสุนัขไม่ใช่เธอ พวกเรานั่งลงแล้วคุยกันดีกว่า!" พิโอน่าเห็นใบหน้าของหลานชายไม่ได้ไม่พอใจอะไร เธอจึงโผล่อก ส่วนปากก็พูดเชื่อมสัมพันธ์แทนพวกเขาทั้งสองไม่หยุด

"ฉัน...ฉัน..." ชาร์ลอตใบหน้าแดงก่ำและนั่งลงเหมือนเดิม แม้ในใจจะมีคำพูดมากมายอยากจะพูด แต่เมื่อสายตาเห็นใบหน้าหล่อเหลามีเสน่ห์ของเบนจามิน คำพูดมากมายก็เหมือนจะถูกกลืนหายไปทันที ได้แต่จ้องมองอีกฝ่ายด้วยความหลงใหล

"คุณป้าครับ ผมมีเรื่องอยากจะคุยด้วยครับ" จู๋ๆ เบนจามินก็พูดทำลายความเงียบ

"หืม? เรื่องอะไรเธอ" พิโอน่าตาเป็นประกายนึกไม่ถึงว่าหลานชายที่พูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไรจะเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน หรือว่าเขาจะตกหลุมรักชาร์ลอตตั้งแต่ว่างเห็นนะ?

"ผมไม่อยากทำให้คุณผู้หญิงคนนี้เสียเวลารับ" เบนจามินพูดสีหน้าสงบนิ่ง

"หมายความว่าอะไร" พิโอน่าขมวดคิ้วทันที

ชย้าเฉียวเอิน 11

"ผมเป็นเกย์" เบนจามินพูดน้ำเสียงราบเรียบ แต่คำพูดของเขากลับก่อให้เกิดเกลียวคลื่นยักษ์

"..." พิโอน่าและชาร์ลอตตกอยู่ในความเงียบงันทันที

"เธอ...พูดว่าอะไรนะ" หลังจากนั้นห้าวินาที พิโอน่าถึงหาเสียงตัวเองกลับคืนมาได้

"ผมเป็นเกย์" เบนจามินตอบใหม่อีกครั้ง

ชาร์ลอตตั้งใจสลายกะพริบตาปริบๆ เธอไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

ผู้ชายหล่อๆ แบบนี้เป็นเกย์อย่างนั้นหรือ เป็นไปได้ยังไงกัน!

"เธอหยอกบ้าเล่นใช่ไหมฮะ" สายตาของพิโอน่าเดือดเป็นพินเป็นไฟ เกือบจะลุกขึ้นมาคำรามอยู่แล้ว

เธอกับเขาเป็นบ้าหลานกันมาสามสิบสี่ปี แค่ว่าเด็กคนนี่ผายลม เธอก็รู้แล้วว่าเมื่อคืนเขากินอะไรมา แล้วเธอจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเขารักผู้หญิงหรือว่ารักผู้ชาย เห็นได้ชัดว่าเจ้าเด็กคนนี่กำลังสาดโคลนใส่ตัวเอง จงใจทำลายการดูตัวครั้งนี้!

"ผมไม่ได้หยอกบ้าเล่นแน่นอนครับ" คนที่เขาต้องการหยอกเล่นมีเพียงชาร์ลอตเท่านั้น เบนจามินพยายามทำจิตใจให้สงบและมองพิโอน่าด้วยสีหน้าที่นิ่งเฉย

"เธอ!" พิโอน่าโกรธจัด

12 หนุ่มในไร่หัวใจสุดแซบ

"ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้คุณมาดูเรื่องตลก" เบนjaminไม่สนใจสีหน้าโมโหของพีโอน่า เขาหันมามองชาร์ลอตต์ด้วยความเสียใจ "แต่มันเป็นความจริง ผมไม่อยากหลอกคุณ เดี่ยวผมขอคุยกับคุณบ้างผมตามล่าฟังได้ไหมครับ" ความหมายอีกนัยหนึ่งก็คือขอให้คุณกลับบ้านไปเดี๋ยวนี้เลยได้ไหม

"ชาร์ลอตต์ หนูอย่าไปฟังเขาพูดนะ!" พีโอน่ารีบขัด

"แต่..." ชาร์ลอตต์มองสองป่าหลานด้วยความเสียใจ หลังจากคิดอยู่สามสี่ตลบ ในที่สุดก็ตกลงพร้อมน้ำตา "ก็ได้ค่ะ งั้นฉันขอตัวลา" เธอพูดพลางลุกขึ้นยืน

"ชาร์ลอตต์ หนูอย่าไปนะ!" พีโอน่ายังคงพยายามกู่สถานการณ์กลับคืนมา "เบนjaminไม่ใช่เกย์แน่นอน บ้ารับรองได้! เขาแค่พูดเล่น หนูอย่าคิดเป็นจริงเป็นจังเลยนะ!"

"ป่าครับ ป่าอย่าทำให้อีกฝ่ายลำบากใจเลย ผมไม่สนใจผู้หญิงจริงๆ" เบนjaminใช้ทุกเวลาและหน้าที่ให้เป็นประโยชน์ เขาพูดย້ายู่ข้างๆ อีกครั้ง

"ไม่สนใจกับผีนะสิ! เธออายุสามสิบสี่แล้ว แฟนเป็นต้วเป็นตนสักคนยังไม่มี พ่อแม่เธอจากไปนานแล้ว ตระกูลอู๋ก็เหลือแค่เธอหน่อเดียว ถ้าเธอยังไม่รีบหาผู้หญิงมาแต่งงานมีลูกอีก เธอจะให้ตระกูลอู๋เราไร้ทายาทสืบสกุล

ชญาเฉียวเอิน 13

อย่างนั้นหรือ กว่าจะหาผู้หญิงที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อม
อย่างhurstารลอตได้ไม่ใช่ง่ายๆ เลยนะ แต่เธอกลับไม่รู้จักร
หะณุดนอมเสียนี้" พิโอน่าโกรธจนแทบบ้าแล้วจริงๆ พอรเบิด
ออกมาจึงพูดแรงไปหน่อย ลืมไปว่ามีคำพูดที่ 'คนพูดพูด
โดยไม่ตั้งใจ แต่คนฟังเก็บมาคิดจริงจัง' หลุดออกมาด้วย!

ทั้งๆ ที่รู้ว่าหลานเป็นเกย์ แต่กลับบังคับให้แต่งงาน
มีลูกเพื่อสืบทอดตระกูล เธอมองhurstารลอต หยงเป็นอะไร
กันแน่ เป็นแค่เครื่องมือในการผลิตลูกอย่างนั้นหรือ

hurstารลอตรู้สึกอับอาย โม่โหและสะอิดสะเอียน เธอ
ไม่สนพิโอน่าที่พยายามรั้งเธอเอาไว้สุดชีวิต สะบัดแขนเสื้อ
และเดินออกไปทันที

เมื่อเห็นhurstารลอตเดินจากไปอย่างสิ้นหวัง ในที่สุด
พิโอน่าก็ทนไม่ไหว ลูกขึ้นตะคอกใส่เขา...

"เบนจามิน!"

"มาครับ" เบนจามินยกมือขานตอบ จากนั้นหยิบ
อั่งเปาที่เตรียมไว้เมื่อสองสามวันก่อนออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
อย่างช้าๆ แล้วโค้งคำนับอวยพรปีใหม่พิโอน่า "คุณป้าครับ
สวัสดิ์ปีใหม่ครับ ขอให้คุณป้ามีความสุข สุขภาพแข็งแรง
แคล้วคลาดปลอดภัยตลอดทั้งปีนะคะครับ"

"มีความสุขกับผี! แข็งแรงกับผี! แคล้วคลาดปลอดภัย
กับผีนะคะ!" พิโอน่าโกรธจนในหัวสมองมีแต่คำว่า 'ผี'

14 หนุ่มในใจหัวใจสุดแซบ

"เจ้าเด็กแวร ทำไมถึงทำแบบนี้หา! เธอรู้อ่างใหม่กว่าป่าเหี้ยม
แค่ไหนกว่าจะเจอคู่ตัวดีๆ แบบนี้ได้ ชาร์ลอตต์ไม่เพียง
จบปริญญาโทสาขาการเงินและเศรษฐศาสตร์ แต่ยัง
รูปร่างดี หน้าตาสะสวย แล้วยี่สำคัญที่สุดคือดวงตากลมโต
ใสแจ๋วคุณนั้นเป็นผลดีต่อพันธุกรรมแน่นอน!"

"..." เบนจามินมองป่าตัวเองด้วยสีหน้าตะลึงงัน นี่เป็น
ครั้งแรกในชีวิตที่ได้ยินเรื่องตลกแบบนี้ เขายอมรับว่า
แพนด้าที่เป็นสมบัติของชาติเป็นสัตว์ที่น่ารักมาก แต่เขา
ไม่อยากให้ลูกหลานของตระกูลอยู่เหมือนแพนด้า

ไม่หะรอกมั้ง! คุณป่าคิดว่าผู้หญิงคนเมื่อกี้สวยจริงๆ
นะเธอ

"นอกจากนี้ชาร์ลอตต์ยังมีใจเมตตา ทั้งยังรักสุนัข สเป็ก
แบบที่เธอชอบทั้งนั้น แล้วเธอยังไม่พอใจตรงไหนอีก"

"ป่าครับ ป่าคิดว่าผู้หญิงคนนั้นสวยจริงๆ นะเธอ"
เบนจามินรู้สึกหะแมงๆ จึงรีบถามทันที

"ไร้สาระ!"

"...แล้วป่าก็คิดว่าเธอ...หุ่นดี?"

"แน่นอน เธอไม่เห็นบันทึยของชาร์ลอตต์เธอไป
ทั้งกลมทั้งใหญ่ เป็นเนื้อล้วนๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้ยิน
มาว่าแม่ของชาร์ลอตต์คลอดลูกชายติดกันห้าคน ห้องที่หก
ถึงได้คลอดชาร์ลอตต์ที่เป็นลูกสาว ตระกูลอยู่เรามีลูกชาย

ชญาเฉียวเอิน 15

ยากเย็นเหลือเกิน เราต้องการสะใภ้ที่ 'คลอดเก่ง' แบบนี้
นี่แหละ แต่คิดไม่ถึงว่าเธอกลับทำลายโอกาสนี้ ทำให้
ชาร์ลอตต์โกรธจนหนีเตลิดไป!"

"..." เหมือนมีอีกากลุ่มหนึ่งบินผ่านศีรษะของ
เบนจามินไป เขาอดยกมือขึ้นมานวดขมับไม่ได้

"คู่ดูตัวเจ็ดคนก่อนหน้านี้ บ้ามีเวลาไม่พอ เลยไม่เจอ
ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติดีๆ อย่างชาร์ลอต เธอไม่ชอบ บ้า
ก็ไม่ว่าห rokok แต่ครั้งนี้เธอทำมันพังแบบนี้ได้ยังไง เธอ
รู้ไหมว่าตัวเองได้ทิ้งที่ภรรยาที่แสนดีไปแล้ว"

"บ้าครับ ผมว่าเราต้องคุยกันแล้วล่ะ" เบนจามิน
สุดท้ายใจลึก ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าปัญหาที่กวนใจเขา
มานานอยู่ตรงไหน

เขาไม่ได้อยากคบคนที่หน้าตาห rokok แต่เดิมที่มนุษย์
เป็นสัตว์ที่มองรูปร่างหน้าตาเป็นอันดับแรกอยู่แล้ว บวกกับ
แต่ละคนต่างมีความชอบที่แตกต่างกันไป เขาจึงไม่มีทาง
เกิดความรู้สึกกับสเบ็กที่ไม่ได้ชอบแน่นอน ยิ่งไม่ต้องพูด
ถึงว่าการดูตัวแต่ละครั้งคุณบ้ำลัวนโกหกต่างๆ นานาเพื่อ
หลอกให้เข้ามา เมื่อถูกบังคับกะเกณฑ์แบบนี้ จึงเป็นธรรมดา
ที่ไม่อาจจะมีความรู้สึกดีได้

เดิมคิดว่าคู่ดูตัวเจ็ดคนก่อนหน้านี้...แค่บังเอิญเป็น
สโตร์แม่บ้านแม่เรือนเหมือนกันทุกคน คิดไม่ถึงจริงๆ ว่า

16 หนุ่มไนซ์หัวใจสุดแซบ

คุณป้าจะชอบแนว 'หยางก๊วยเฟย'* มากขนาดนี้ แถมยังชอบหยางก๊วยเฟยที่ชอบแต่งหน้าแบบแพนด้าและ 'คลอดเก็ง' แบบนี้เป็นพิเศษอีกต่างหาก!

ตกลงมุมมองความงามที่น่าลึนท้วงนี้มันเรื่องอะไรกันแน่เนี่ย!

ถึงแม้เขาจะไม่เห็นด้วยกับการดูตัวเพื่อสืบทอดตระกูล แต่ก็ต้องยอมรับว่าการสืบทอดตระกูลเป็นหน้าที่ที่เขาไม่อาจบิดการะให้คนอื่นได้ ยิ่งไปกว่านั้น ปีนี้เขาอายุสามสิบสี่แล้ว อายุไม่ใช่แค่น้อยแล้วจริงๆ เพียงแต่ถ้าถูกจับคู่แล้วชั่วตามมุมมองความงามของคุณป้าแบบนี้ต่อไปละก็เกรงว่าคราวนี้ตระกูลอู่ของพวกเขาจะต้องไร้ทายาทสืบสกุลเข้าจริงๆ แล้วละ

"เธอทำให้ผู้หญิงโกรธจนหนีไปแล้ว ยังจะมีอะไรต้องคุยอีกล่ะ!" พี่โอน่าโกรธจนอดที่จะหยิบหมอนข้างขึ้นมาปาใส่เขาไม่ได้

"ผมคิดว่า" เบนจามีรับอาวุธที่พุ่งเข้าใส่ด้วยความเยือกเย็น "เรื่องหาคู่ปล่อยให้ผมจัดการเองดีกว่าครับ"

"เธอจัดการเอง? ฮ่าๆ ถ้าเธอหาตัวเองได้จริง เธอจะยังเป็นโสตมาจนถึงป่านนี้หรือ จะบอกให้นะ หลอก

* หยางก๊วยเฟย เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน มีการเปรียบเทียบว่าหยางก๊วยเฟยงดงามแม้แต่มวลบุปผายังต้องละลาย แม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นหญิงงาม แต่ก็เป็นที่รู้กันว่าหยางก๊วยเฟยมีรูปร่างค่อนข้างท้วมกึ่งไปทางอ้วนในมุมมองคนยุคปัจจุบัน

ชย้าเฉียวเอิน 17

คนบ้ายังไม่หลอกกันแบบนี้เลย!" เธอหมดความเชื่อใจในตัวเขาแล้ว

"ผมจริงจั่งนะครับ!"

"ป้ากำลังฟังเธอพูดเหลวไหลนะลิ!"

"..." ดูเหมือนตรุษจีนปีนี้ 'บรรยากาศ' จะดูเดือดเป็นพิเศษแฮะ "ผมรับประกันกับคุณป้า หรือแม้กระทั่งพ่อแม่ที่อยู่บนสวรรค์ได้เลยครับ"

พีโอน่าตะลึงงันและหรีตจ้องมองเขาทันที "เธอสาบาน?"

"ผมสาบานครับ" เบนจามินยกมือขึ้นสาบาน

ตอนนี้สีหน้าของพีโอน่าค่อยดีขึ้นมาหน่อย แต่ก็แค่นิดเดียวเท่านั้น "พูดปากเปล่าไม่มีหลักฐาน แล้วเธอจะเอาอะไรมาเป็นประกัน อย่างน้อยเธอก็ควรกำหนดเวลาไปอย่างนั้นเมื่อไหร่ป้าจะเห็นเธอทำตามคำมั่นสัญญาล่ะ รู้ไว้ด้วยนะว่าอสุจิของผู้ชายก็มีวันหมดอายุเหมือนกัน ยิ่งแก่ คุณภาพก็ยิ่งไม่ดี เพื่อลูกหลานของตระกูลอยู่เรา เธอจะถ่วงเวลานานเกินไปไม่ได้เด็ดขาด"

"..." เขาจะเถียงว่าเขาเพิ่งจะสามสิบสี่ ไม่ใช่สี่สิบสามได้หรือเปล่าล่ะ "อย่างน้อยก็ให้เวลาผมสักหนึ่งปี ถ้าภายในหนึ่งปีผมหาคุณเจอ ผมรับรองว่าจะแต่งงานมีลูกทันทีเลย" เขาหวดขมับอีกครั้ง คิดว่าอย่าพูดเรื่องคุณภาพ

18 หม่อมไนซ์หัวใจสุดแซบ

อสุจิกันต่อเลยจะดีกว่า

ในเมื่อไม่อาจหลบเลี่ยงเรื่องสืบทอดตระกูลได้ ถ้าอย่างนั้นอย่างน้อยเขาคงจะเป็นฝ่ายกุมอำนาจก่อน ไม่ใช่ให้คุณป้าแนะนำ 'หยางก๊วยเฟย' คนที่เก๋ คนที่ลึบให้เขาอีก เพราะเรื่องมุมมองความงามเป็นอะไรที่ยากจะแก้ไขปรับปรุง นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่สุดก็คือเขาไม่ยอมรับโทรศัพท์บอกว่าไม่สบายจากคุณป้าอีกต่อไปแล้ว

ในตระกูลอู่ เขาเหลือแค่คุณป้าเป็นญาติเพียงคนเดียวแล้ว วันนี้คุณป้าทำให้เขาตกใจมากจริงๆ

พิโอน่าตาแววาว คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ เขาจะ 'ว่าง่าย' ขนาดนี้ เธอจึงไม่ให้โอกาสเขาเสียใจภายหลัง รีบยื่นคำขาดทันที

"หนึ่งปีก็หนึ่งปี ตกกลางตามนี้!"

เวลาหนึ่งปีจะว่าสั้นก็ไม่สั้น จะว่ายาวก็ไม่ยาว หากจะต่อหากู่ในฝันจุงมือเข้าสู่พิธีวิวาห์ร่วมกัน มันก็กระชั้นเกินไปจริงๆ แต่เบนจามีนิรู้ว่าตัวเองจะต้องทำให้สำเร็จในคราวเดียว ไม่อย่างนั้นหากสูญเสียความฮึกเหิมไปแล้ว แม้แต่เขาเองก็ไม่กล้ายืนยันได้ว่าตัวเองยังจะอยากแต่งงานอยู่หรือไม่

อย่างไรเสียเขาก็เลยวัยหนุ่มแน่นแข็งแรง ไร้เดียงสา

ชย้าเดียวเอิน 19

ไม่รู้เรื่องรู้ราวมานานแล้ว

ด้วยความที่เป็นผู้ชายที่ทุ่มเทให้กับงาน อีกทั้งยังมี
ล้มเหลวด้านความรักมาแล้วสามครั้ง เขาจึงค่อยๆ กลายเป็น
เป็นผู้ชายที่ขี้ขาง ไม่ยึดติดกับความรักอีกต่อไป เขาเริ่ม
คุ้นชินกับการอยู่คนเดียว แล้วนี่ก็คือเหตุผลที่ว่าทำไมเขา
ถึงยังเป็นโสดมาจนอายุสามสิบสี่

แต่ที่คุณป้าพูดก็ถูก ในฐานะที่เป็นหน่อเนื้อเชื้อไข
เดียวของตระกูลอยู่ การสืบทอดตระกูลเป็นภาระหน้าที่ของเขา
ที่จะบิดไปให้คนอื่นไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอายุของเขาก็
ไม่เหมาะที่จะถ่วงเวลาต่อไปอีกแล้ว ดังนั้นเพื่อเร่งแก้ปัญหา
เรื่องการสืบทอดตระกูล บางทีเขาควรจะต้องหาศูนย์
จัดหาคู่ที่มีประสิทธิภาพสูงสักแห่งแล้วละ

เบนจามินเดินหิ้วถุงอาหารสดออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ต
เขาเดินมาที่สี่แยกด้วยใบหน้าเคร่งขรึมเพื่อรอข้ามถนน
แล้วในตอนนั้นเอง เด็กนักเรียนหญิงคนหนึ่งที่อยู่ข้างหน้า
ก็ร้องตกใจขึ้นมาอย่างกะทันหัน

เขามองไปที่ถนนตามสายตาของนักเรียนหญิงทันที
แล้วก็พบว่าที่แท้มีลูกสุนัขจรจัดที่สกปรกมอมแมมตัวหนึ่ง
วิ่งพรวดเข้ามาในถนน ทำเอาผู้ขับขีบนท้องถนนตกใจขับ
หลบกันเป็นพัลวัน แต่รถบรรทุกคันหนึ่งที่เพิ่งจะเลี้ยวซ้าย
มาจากสี่แยกไม่ทันสังเกตเห็นลูกสุนัขเนื่องด้วยความสูง

20 หม่อมในรัชกาลหัวใจสุดแสบ

ของตัวรอด จึงขับพุ่งตรงไปหามันด้วยความเร็วสูง

"อย่านะ!"

เด็กนักเรียนหญิงเอามือปิดตากิริตร้อง ส่วนเบนจามินตัดลิ้นใจวางถุงอาหารในมือลงทันที แล้วอาศัยช่วงเวลาสั้นๆ หลังจากทีรถแก๊งค์หนึ่งขับผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว พุ่งตัวไปทางลูกสุนัขอย่างไม่กลัวตาย

ปึนๆๆๆ

น่าเสียดายที่วินาทีต่อมารถยนต์เนกประสงค์คันหนึ่งเปลี่ยนเลนขับแซงขึ้นมากะทันหัน เกือบจะเฉี่ยวจุมูกโต้งของเขา เขาจึงจำต้องถอยหลังกลับไปบนฟุตบาท

"ให้ตายสิ!" เขาอดสบถออกมาไม่ได้

"กรี๊ด..." เสียงกรี๊ดร้องดังรอบด้าน มีผู้คนเห็นว่าลูกสุนัขชตกอยู่ในอันตรายกันมากขึ้น

เบนจามินที่อยู่ในสถานการณ์ลำบากใจได้แต่กระวนกระวายอยู่ด้านข้าง เขามองดูรถบรรทุกวิ่งเข้ามาใกล้ลูกสุนัขมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนยมทูตที่ถือเคียวเตรียมจะเก็บชีวิตน้อยๆ ที่ไร้เดียงสาขึ้นไป

"ขอโทษค่ะ ขอทางหน่อย!"

บริเวณริมถนนฝั่งตรงข้าม หญิงสาวคนหนึ่งกระโดดลงจากจักรยานสีแดงแบบพับได้อย่างฉับพลัน แล้วพุ่งเข้าไปหาลูกสุนัขอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เธอก้มลง

ชยาเฉียวเอิน 21

ไปอุ้มลูกสุนัขขึ้นมาในขณะที่รถบรรทุกกำลังวิ่งเข้ามาหา
จากนั้นก็กระโดดหลบสุดแรง...

พี่!

รถบรรทุกขับผ่านข้างกายไปด้วยความเร็วสูง
อย่างไรก็ตาม เเงาร่างที่หาวหาญนั้นยังคงไม่ปลอดภัย

ห้องถนนเต็มไปด้วยอันตราย บรรดารถยนต์
คันเล็กใหญ่ที่วิ่งขวักไขว่อยู่บนสี่แยกต่างพากันขับหลบ
อลหม่านวุ่นวาย ผู้หญิงคนนั้นยืนอุ้มลูกสุนัขพลางหลบซ้าย
หลบขวาอยู่กลางถนน มีหลายครั้งที่เดี๋ยวก่อนเธอเกือบ
ถูกรถชน ทำเอาผู้คนเห็นแล้วอกสั่นขวัญแขวนกันหมด
เบนจามินชบครามแน่น จ้องมองเงาร่างที่ตกอยู่ในภาวะ
ลำบากนั้นตาไม่กะพริบ ได้แต่ตำหนิตัวเองที่จนปัญญา
ช่วยเหลืออะไรไม่ได้

เสียงบีบแตรดังขึ้น อันธพาลที่ขับรถไม่ดูตาม้าตาเรือ
อีกรายขับตรงมาด้วยความเร็วที่เกินกำหนด หน้าซ้ายยังพุ่ง
ตรงมาที่ผู้หญิงคนนั้นพอดีด้วย

ในช่วงพริบตานี้ เบนจามินรู้สึกเหมือนว่าหัวใจ
จะหลุดออกมาจากอก โชคดีที่ผู้หญิงคนนั้นปฏิกิริยาไว
เธอเปลี่ยนทิศทางทันที คว้าโอกาสหลังจากที่รถตู้คันหนึ่ง
ขับหลบผ่านไปไกลไป พุ่งถลามายังถนนตรงที่เบนจามินยืน
อยู่ เพียงแต่ร่างกายเสียดสมดุลงเลยล้มพับลงกับพื้น เธอ

22 หม่อมไนซ์หัวใจสุดแซบ

กำลังไปข้างหน้าเหมือนลูกบอลลูกเล็กๆ ที่สูญเสียการควบคุม อีกนิดเดียวก็จะชนเข้ากับเสาที่ปูชนีเมเนต์ที่อยู่ริมถนนแล้ว

"ระวัง!" เขาพุ่งตัวไปข้างหน้าอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย แล้วย่อตัวลงอำแขนอรอรับ ให้อีกฝ่ายล้มลงในอ้อมแขนของเขา แรงกระแทกอย่างหนักทำให้ทั้งคู่ล้มกลิ้งลงไปนั่งกองอยู่กับพื้น

"พวกคุณไม่ใช่ไรโซมัย" คนเดินถนนหลายคนรีบวิ่งเข้ามาช่วยกันรถเอาไว้ ป้องกันไม่ให้มอเตอร์ไซค์ที่อยู่เลนด้านนอกขี่มาชนพวกเขา

"ผมไม่ใช่ไรโซมัยครับ" เบนจามินกล่าวขอบคุณคนบนถนนอย่างสุขุมและมีมารยาท แต่สองตากลับจ้องมองหญิงสาวในอ้อมแขนด้วยความเป็นห่วง

หญิงสาวในอ้อมแขนรูปร่างบอบบางมาก ใบหน้าเล็กกว่าฝ่ามือของเขาเสียอีก เธอดูอ่อนแอและเปราะบางจริงๆ ร่างกายที่สวมเสื้อกันหนาวจนเปิดตัวหนักก็นุ่มนิ่มอ่อนแอด้วยเช่นกัน ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ ว่าเธอเอาความกล้าหาญและพลังจากไหนมาช่วยลูกสุนัขที่อยู่ในอ้อมกอดให้รอดตายมาได้

แม้ว่าไม่อยากจะทำ แต่เธอก็ทำสำเร็จแล้วจริงๆ มองดูหญิงสาวอรชรอ่อนแอที่หลับตาสนิทหมดคิ้ว

ชย้าเดียวเอิน 23

เล็กน้อย ทั้งยังมีสีหน้าเจ็บปวดแล้ว เบนจามินก็รู้สึกเป็นห่วง
อาการของเธอ แต่ขณะเดียวกันก็นับถือความกล้าหาญ
ของเธอจากใจจริง เมื่อลูกสุนัขในอ้อมกอดเธอขยับตัว
เธอก็ลืมตาและเงยหน้ามองเขาอย่างงงวย เขายังรู้สึก
ว่าโชคดีที่ผู้หญิงคนนี้มีฝีมือคล่องแคล่วปราดเปรียว

หากไม่ใช่เพราะเธอว่องไว เกรงว่าปานนั้นเธอและเจ้า
ลูกสุนัขตัวนี้คงจะประสบกับหายนะไปแล้ว

"คุณครับ คุณโอเคไหมครับ" เขายังคงอยู่ในท่าเดิม
ไม่ได้ลุกพรวดพราดขึ้นมา เพราะกลัวว่าหญิงสาวอาจจะได้
รับบาดเจ็บจากการที่ล้มลงเมื่อคืนนี้

"...มีนหัว..." แครลีนกุมหัวและส่งเสียงร้องคราง
เบาๆ "แล้วก็อยากอ้วก..."

คนเดินถนนที่ช่วยกันรถอยู่ด้านข้างได้ยืนเช่นนั้น
ก็สีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย ทุกคนต่างถอยไปข้างหลังอย่าง
รวดเร็ว เพราะกลัวว่าถ้าเธอเกิดอ้วกขึ้นมาจริงๆ แล้วจะ
กระเด็นถูกพวกเขา การอ้วกน่าจะขยะแหยงจะตาย

แต่เบนจามินกลับไม่ขยับไปไหนเลยสักนิด แถมยัง
ถามด้วยสีหน้าเป็นห่วงว่า "เมื่อไหร่จะคุณถูกกระแทก
หรือเปล่าครับ นอกจากมีนหัวอยากอ้วกแล้ว ยังไม่สบาย
ตรงไหนอีกไหมครับ"

"หัวไม่ได้ถูกกระแทกค่ะ แค่มินหัว..." แครลีน

24 หนุ่นในซ์หัวใจสุดแซบ

พยายามลืมตาขึ้นขณะที่รู้สึกเวียนหัวตาลาย แล้วเธอก็เห็นดาวระยิบระยับหลายดวงจริงๆ ด้วย เธอจึงโฝกัสภาพไม่ค่อยได้ เธอสายหัวเบาๆ และกะพริบตาอีกสามสี่ที จึงค่อยหลุดออกจากโลกที่เต็มไปด้วยดวงดาวได้

"จริงๆๆ"

สายตาเพิ่งจะกลับมามองเห็นชัดเจนและยังไม่ทันเข้าใจสถานการณ์ดี ลูกสุนัขที่น่าสงสารก็ส่งเสียงครางดังขึ้นมาในอ้อมแขน แคธลินที่รอดตายมาได้เลยไม่ได้สนใจที่จะกล่าวขอบคุณผู้ชายตรงหน้า เธอรีบก้มหน้ามองดูลูกสุนัขที่น่าจะอายุประมาณสามเดือนในอ้อมแขน

เนื้อตัวของลูกสุนัขสกปรกมอมแมม ทั้งขนยังกระเซอะกระเซิงและมีกลิ่นเหม็น มันไม่ใช่สุนัขพันธุ์หายากอะไร เป็นแค่สุนัขพันธุ์ผสมขนสีขาวลายแต่มีสีน้ำตาลแต่ตากลมโตเป็นประกายลึกลับซึ่งและไร้เดียงสาวราวกับหินนิลสีดำคู่นั้นกลับพิชิตใจของแคธลินได้ในพริบตาเดียว

"โอ้ พระเจ้า ดูสิว่าฉันเก็บลูกสุนัขที่น่ารักมากขนาดไหนมา ดวงตาของเธอเป็นหินนิลที่สวยงามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นเลยจริงๆ เมื่อกัตอนที่ฉันล้มครูดไปกับพื้นคงจะไม่ได้ทับตัวเธอหรือใช้ไหม้จะ" แคธลินลูบหัวของลูกสุนัขด้วยความเอ็นดู พร้อมกับเปลี่ยนท่าอุ่ม โดยเอามือซ้ายรองไว้ที่ใต้ก้นของลูกสุนัข ส่วนมือขวาจับช่วงอก

ชญาเดียวเอิน 25

เอาไว้ เพื่อให้เจ้าลูกสุนัขขิงแอบอยู่ในอ้อมแขนเธออย่างสบายตัวและสบายใจ

แม้จะเป็นอาการปฏิกิริยาเล็กๆ น้อยๆ แต่ลักษณะท่าทางที่เป็นมืออาชีพนี้ดึงดูดความสนใจของเบนจามินทันที เขาเดาว่าอีกฝ่ายคงจะเป็นผู้ที่ค่อนข้างมีประสบการณ์ในการเลี้ยงสุนัขมากทีเดียว

"หิงง..." ลูกสุนัขสับสนกับแคธลีน แม่นื้อตัวจะสกปรกแต่ท่าทางน่ารักไร้เดียงสานั้นก็ดึงดูดสายตาของผู้คนได้ไม่น้อย แล้วก็รู้ว่าลูกสุนัขแค่บังเอิญอยากหันหัวพอดีหรือว่าฟังคำถามของแคธลีนเข้าใจจริงๆ จู่ๆ มันถึงได้หันหน้าไปทางซ้ายและขวาข้างละสองครั้ง เหมือนกำลังส่ายหัวบอกว่าไม่ได้หับตัวมัน ช่างดูน่ารักเหลือเกิน

"ไม่ได้หับตัวเธอ โชคดีจังๆ แล้วทำไมเธอถึงมาวิ่งอยู่บนถนนล่ะ" แคธลีนยิ้มพลาถถามอีก ไม่ได้แปลกใจในความแสนรู้ของมันแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามเธอกลับมองว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามาก

"หิงง..." ลูกสุนัขส่งเสียงครางไร้เดียงสา จากนั้นเบือนหน้าไปอีกทางทันที แสดงสีหน้าเหมือนกำลังพูดว่า 'หนูทำผิดไปแล้ว แต่หนูไม่ได้ตั้งใจ ได้โปรดอย่าตำหนุเลยนะ' ผู้คนเห็นแล้วต่างพากันชื่นชมและประหลาดใจ แคธลีนหัวเราะเสียงเบาและไม่ได้ตำหนิ แค่แตะจมูกของ

26 หนุ่มในซั้วหัวใจสุดแซบ

ลูกสุนัขเบาๆ เท่านั้น "รู้ว่าผิดก็ดีแล้ว ฉันต่อไปยังจะกล้า
ชุกชุนแบบนี้อีกไหม"

"หิงๆ" ลูกสุนัขขี้น้ำลายหางอย่างแรง สายตา
จับจ้องใบหน้าของแคธลินอย่างอาลัยวาระอีกครั้ง
อีกทั้งยังแลบลิ้นออกมาเลียนิ้วมือของเธออย่างเอาอก
เอาใจ เธอจึงอดไม่ได้ที่จะส่งเสียงหัวเราะที่มีเสน่ห์ดัง
กระดิ่งเงินออกมา

เนื่องจากเมื่อกี้ล้มกลิ้งไปบนพื้น ตอนนี้สภาพเธอ
จึงกระเซอะกระเซิงนิดหน่อย นอกจากหน้าตาจะมอมแมม
ไปด้วยฝุ่นแล้ว แม้แต่ผมหางมัดดำกลับที่เดิมที่รวบไว้อย่าง
เรียบร้อยก็ยุ่งเหยิงไปหมด แต่ในสายตาของเบนจามิน
รอยยิ้มนั้นสะกดตาเป็นพิเศษ...

แม้ว่าคิ้วและตาที่โค้งเรียวยาวจะเรียกไม่ได้ว่าสวยงาม
แต่ก็เป็นวงโค้งที่ดูละมุนละไมมาก เหมือนกับพระจันทร์เสี้ยว
สองคู่ อีกทั้งยังส่องประกายเจิดจ้าอบอุ่น ทำให้เห็นแล้ว
เกิดความรู้สึกดีๆ และอยากจะเข้าไปอยู่ใกล้ ส่วนริมฝีปาก
สีแดงที่ยิ้มจนเป็นเส้นโค้ง แม้จะไม่ได้เข้กซ่านาดังดู แต่
พอยิ้มแล้วดูหวานเป็นพิเศษ

เบนจามินสาบานได้เลยว่านี่เป็นรอยยิ้มที่สวยงาม
ที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา

นอกจากนี้เขายังพบว่ารอยกระเล็กๆ น่ารักสีน้ำตาล

ชย้าเฉียวเอิน 27

อ่อนมีไม่มากไม่น้อย แต่ประมาณลึบกว่าจุดบนดั่งจุมูก
ที่คมโแดงของเธอยังดั่งดุดสายตาเขา ที่จริงแล้วรอยกระ
ที่อยู่บนผิวสีน้ำผึ้งแบบคนสุขภาพดีของเธอไม่ได้เด่นชัดนัก
แต่กลับทำให้เขาตาเป็นประกายอย่างน่าประหลาด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อประกอบกับรอยยิ้มสวยงามเป็นเอกลักษณ์
นั้นแล้ว ยิ่งดีเยี่ยมเข้าไปใหญ่!

หากจะใช้ดอกไม้มาบรรยายผู้หญิงคนนี้ เธอ
เหมือนทับดอกกลีบลีลี่เหลืองอ่อนอย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งหอม
และสวยงาม แถมยังงดงามบริสุทธิ์ โดยเฉพาะลายจุด
สวยงามบนกลีบดอกไม้ที่เหมือนรอยกระน่ารักๆ บนดั่งจุมูก
เธอเป็นที่สุด

เพียงแต่รอยยิ้มสดใสนั้นทำให้เขาเกิดจินตนาการ
มากมายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แม้แต่ตัวเขาเองก็รู้สึก
ประหลาดใจเหมือนกัน ทว่าจากการสังเกตในช่วงสั้นๆ นี้
เขาก็แน่ใจแล้วว่าผู้หญิงในอ้อมแขนคนนี้คงไม่ได้รับบาดเจ็บ
อะไร แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังคงระมัดระวัง ไม่ได้
บุ่มบ่ามลุกขึ้น สองมือยังคงโอบประคองเธอไว้อย่างนุ่มนวล
เช่นเดิม

แต่ตอนนี้สัญญาณไฟจรรยาคนเดินเท้าเปลี่ยนเป็น
สีเขียวแล้ว ถ้าพวกเขาไม่ลุกขึ้นอีก เกรงว่าจะทำให้คนอื่น
เดินไม่สะดวก เขาจึงจำต้องเอ่ยปากอีกครั้งเพื่อถึงความ

28 หนุ่มไนซ์หัวใจสุดแซบ

สนใจของเธอกลับมา

"คุณลุกขึ้นยืนไหวไหมครับ"

เสียงทุ้มต่ำที่เอ่ยถามดั่งสติของแคธลีนกลับมา

เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเมื่อกี่ตอนที่เธอล้มกลิ้งบนพื้น

ดูเหมือนมีผู้ชายคนหนึ่งอำแขนโอบกอดเธอไว้ แคธลีนก็เงยหน้าขึ้นมองผู้มีพระคุณทันที

"ไหวแน่นอนค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะที่เมื่อกี้คุณช่วย..."

คำขอบคุณหยุดชะงักลงทันที แคธลีนจ้องมองเบนจามินที่ไว้หนวดเคราเพิ่มดูเซ็กซี่ด้วยความตกตะลึง สีหน้าที่เดิมที่เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกขอบคุณ จู่ๆ ก็มีความรู้สึกซับซ้อนมากมายเกิดขึ้นอย่าง...ตะลึงงัน ชื่นชม หลงใหล ตื่นเต้น มีความสุข...เพิ่มเข้ามา

โอ้ พระเจ้า นี่เธอกลิ้งจนมาถึงบนสวรรค์เลยหรือเนี่ย โลกนี้มีผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาขนาดนี้ได้ยังไงกันนะ!

"คุณแน่ใจนะครับว่าไหว" เนื่องจากรูปร่างหน้าตาภายนอกที่ดึงดูดใจของเขา เบนจามินจึงชินชาแล้วกับสายตาดตกตะลึงต่างๆ นานาที่คนอื่นๆ มักจะมองมา แต่อย่างไรก็ตามเขายังคงตกใจกับสายตาดูใจกล้าบ้าบิ่นและไร้ซึ่งการปิดบังของแคธลีน

"ฉันรู้สึกว้าว..." ตึกตัก... ตึกตัก... หัวใจของแคธลีน

ชย้าเดียวเอิน 29

เต็นร้าวรากับตึกกลอง เหมือนว่าความหลงใหลที่เจ้าร้อน
รุนแรงในใจกำลังพลุ่งพล่าน จากนั้นก็ค่อยๆ กลายเป็น
ฟองอากาศรูปหัวใจสีชมพู และยิ่งปล่อยออกมาจากตา
ทั้งสองข้างของเธอ "พระเจ้า คุณหล่อมากเลยคะ! นี่ฉัน...
นี่ฉันคงไม่ได้กำลังฝันอยู่หรอกใช่ไหมคะ คือว่า...ฉัน
ขอลูบขนของคุณหน่อยจะได้ไหมคะ"

"..." เบนจามินมองแคธลินด้วยสีหน้านิ่งเฉย
ปราศจากอารมณ์ใดๆ แต่ในสมองกลับสับสนคำหยาบ

ขน? ขนอะไร? ไม่สิ! นี่ไม่ใช่ประเด็นที่เขาต้องมา
ครุ่นคิด ประเด็นก็คือมีใครบ้างที่เจอหน้ากันครั้งแรกแล้ว
ขอลูบขนของคนอื่น ผู้หญิงคนนี่คงจะไม่ได้หัวกระแตก
จนสมองเลอะเลือนไปแล้วหรอกนะ

"พระเจ้า หนวดเคราของคุณเช็กที่จริงๆ แถมยังให้
ความรู้สึกแข็งแรง แต่ก็ดูนุ่มนวลอยู่ด้วยเช่นกัน ขนดกหนา
น่าลูบมากเลย ไม่ทราบว่าคุณดูดูแลหนวดเครายังไง
หรือคะ" แคธลินไม่ได้สังเกตเห็นความประหลาดใจใน
แววตาของเบนจามิน แล้วก็ไม่ได้สังเกตเห็นสีหน้าแปลกใจ
ของคนเดินถนนด้วย เธอยังคงเคลิบเคลิ้มกับภาพสวยงาม
ที่อยู่ตรงหน้า และแสดงออกซึ่งความคลั่งไคล้ต่อไป

สวรรค์ทราบดีว่าแคธลินเป็นคนที่ 'ชื่นชอบขน'
ขั้นสุดยอด ในชีวิตเธอมีเพียงสามสิ่งเท่านั้นที่เธอ

30 หม่อมไนซ์หัวใจสุดแสบ

สนใจ ได้แก่ เล่นกับสัตว์หน้าขน สะสมตุ๊กตานูน และ
น้ำลายหกกับผู้ชายคนดกสุดเช็ทซี่!

เธอไม่ได้ต้องการผู้ชายที่อ่อนโยนเอาใจใส่ ร่ำรวย
รูปหล่อ หรือรักใคร่และจะไม่ทำให้เธอเสียใจ เธอขอแค่
อีกฝ่ายมีขนบนร่างกายที่น่าหลงใหลก็พอ น่าเสียดายที่
ชาวตะวันตกที่มีขนตามร่างกายมีอยู่น้อยมาก ส่วนผู้ชาย
ที่มีขนเช็ทซี่ทรงเสน่ห์และสะอาดสะอ้านด้วยเนี้ยยี่งน้อย
เข้าไปใหญ่ เธอคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าแค่ช่วยชีวิตลูกสุนัขบนถนน
แล้วก็กลิ้งอยู่บนพื้นสามสี่ตลบ เธอจะได้เจอกับหนุ่มหล่อ
ชนิดกแบบนี้

ผู้ชายคนนี้เป็นหนุ่มในฝันของเธอเลยจริงๆ

แม่จ๋า เธอเจอไซเค่ใหญ่เข้าแล้ว!

"คุณครับ" เบนจามินบังคับตัวเองให้ตั้งสติ แต่เขารู้สึกถึงสายตาเห็นอกเห็นใจที่พุ่งมาจากรอบด้านอย่างชัดเจน เหมือนกับกำลังเห็นใจที่คนที่เขาช่วยไม่ใช่คนปกติ แต่เป็นคนบ้า! "ผมว่า...ผมช่วยโทรเรียกรถพยาบาลให้คุณดีกว่านะครับ" สมอของผู้หญิงคนนี้ต้องมีปัญหาแน่ๆ เธอไม่เพียงจะต้องรักษาแบบฉุกเฉิน แต่ยังต้องสแกนสมออย่างละเอียดอีกด้วย!

"ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไม่เป็นไรจริงๆ"

"คุณครับ คุณไปตรวจที่โรงพยาบาลสักหน่อยดีกว่า"

ชย้าเฉียวเอิน 31

ครับ" เห็นดวงตาคู่สวยที่จ้องตาเป็นมันแล้ว เบนจามิน
ไม่คิดว่าเธอไม่เป็นไรจริงๆ

"แต่ฉันอยากлубชนของคุณก่อน..."

ทางตาของเบนจามินกระตุก กล้ามเนื้อแข็งที่ไ้ไป
ทั้งตัว และเกือบจะปล้้งมือผลักเธอออกไปอยู่แล้ว

หากไม่ใช่เพราะเขาจัดเป็นคนมีมารยาท และเขา
ก็รู้สึกชื่นชมในความกล้าหาญ ความรักที่มีต่อสุนัขด้วย
ใจจริงของเธอแล้วละก็ ป่านนี้เขาคงตกใจจนหนีเตลิด
ไปนานแล้ว แต่การคุยกันคนละเรื่องกับเธอแบบนี้ต่อไป
ก็ไม่ใช่เรื่อง...

เบนจามินเห็นรถยนต์วิ่งขั้วกั้ไขว้ไปมาบนถนน
ส่วนคนเดินถนนที่หวังดีมาช่วยกันรถก็เริ่มทยอยกัน
หันหลังเดินถอยกลับไปเพราะพฤติกรรมที่แปลกประหลาด
ของแคธลีน เขาจึงจำต้องปรับเปลี่ยนเรื่องคุย

"ผมเป็นสัตวแพทย์ ผมยินดีตรวจร่างกายและ
ทำหมันให้กับสุนัขจรจัดตัวนี้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย แล้วก็
รับเลี้ยงมันด้วย ไม่ทราบว่าคุณจะให้ผมดูแลมันได้ไหมครับ"
เขาพูดรวดเดียวจบ ตัดสินใจที่จะรีบพาสุนัขไปและหันหลัง
เดินจากไปทันที นับแต่นั้นไปไม่ต้องมาพบเจอกันอีก!

"อืม" แคธลีนพยักหน้ารับความหวังดีของเขา แต่
ก็ไม่ลืมที่จะเอ่ยถาม "คุณมีนามบัตรไหมคะ"

32 หม่อมในรัชหัวใจสุดแท้

"..." เขาจะตอบว่าเขาไม่ได้พกมาได้ไหมนะ

"ที่จริงฉันคิดจะรับเลี้ยงลูกสุนัขตัวนี้นะคะ ฉัน
รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดได้ค่ะ ถ้าสะดวก ฉันขอ
นามบัตรของคุณหน่อยได้ไหมคะ ฉันจะได้ติดต่อคุณได้"
เธอพูดต่อ

ทันใดนั้นเบนจามินก็มีความรู้สึกเหมือนชุดหลุมฝัง
ตัวเอง

ถ้าเขาให้นามบัตร เธอจะตามติดเขาไหมนะ แต่ถ้า
เขาไม่ให้นามบัตรเธอล่ะ...

หรือว่าเขาจะวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวด้วยไปเลยดีนะ...

แต่เมื่อเบนจามินมองดูลูกสุนัขที่น่ารักไร้เดียงสาใน
อ้อมแขนเธอแล้ว ในที่สุดคนที่ซื่อสัตย์อย่างเขาก็ควัก
นามบัตรออกมาจากกระเป๋าเสื้อและยื่นให้เธอไป

"ขอบคุณค่ะ!" เธอรับนามบัตรมาราวกับได้รับของ
ล้ำค่า แล้วก็ลงอ่าน "เอ๋? นี่ไม่ถึงว่าคลินิกของคุณ
อยู่แถวนี้เอง ถ้าอย่างงั้นฉันพา 'ดีดี' ไปเลยดีกว่า เรา
จะได้เดินไปคุยไป แล้วถือโอกาสทำความรู้จักซึ่งกันและกัน..."

แต่ผมไม่ได้อยากทำความรู้จักคุณเลยสักนิด!

ในชั่วพริบตาตัวเอง บนหน้าผากของเบนจามินก็มี
เหงื่อผุดขึ้นมาหลายเม็ด ขณะที่เขากำลังครุ่นคิดอยู่ว่า
จะหลุดพ้นจากวิกฤตนี้ไปได้อย่างไรนั้น เสียงโทรศัพท์

ชญาเดียวเอิน 33

มือถือของเธอก็ตั้งขึ้นมาช่วยชีวิตเขาไว้พอดี

แคทรลีนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาและดูตารางงาน
ที่แสดงอยู่บนหน้าจอ ที่แท้ก็ได้เวลาที่เธอต้องไปทำงานแล้ว

เธอเป็นพี่เลี้ยงของบรรดาสัตว์เลี้ยง งานของเธอ
ก็คือไปดูแลสัตว์เลี้ยงที่บ้านของลูกค้ำตอนที่ลูกค้ำไม่อยู่บ้าน
ซึ่งนอกจากจะต้องให้อาหาร อาบน้ำ พาไปเดินเล่น และ
เล่นเป็นเพื่อนแล้ว เธอยังต้องถ่ายรูปพวกสัตว์เลี้ยง
แล้วอัปรูปถ่ายลงไปในโซเชียลเน็ตเวิร์กเพื่อส่งให้ลูกค้ำ
ดูออนไลน์อีกด้วย

เนื่องจากเวลากินอาหารของสัตว์เลี้ยงแต่ละตัวค่อนข้าง
แน่นอน เพราะฉะนั้นไม่ว่าเธอจะอยากตามตี้อัลทวแพทย์
หนุ่มชนดกที่ชื่อว่า 'เบนจามิน' คนนี้ขนาดไหน แต่จิตสำนึก
และจรรยาบรรณของเธอก็ไม่อนุญาตให้เธอทำแบบนั้น

"แยจ้ง ได้เวลาที่ฉันต้องไปทำงานแล้ว" เธอถอนหายใจ
อย่างผิดหวังและทำหน้าที่เสียตาย "ขอโทษด้วยนะคะ ฉัน
คงจะไปกับคุณไม่ได้แล้ว รบกวนคุณช่วยพาตีตี้ไปที่คลินิก
หน่อยนะคะ ฉันจะจ่ายมัดจำให้ก่อน พอคุณตรวจร่างกาย
และทำหมันให้มันเสร็จแล้ว ฉันค่อยจ่ายส่วนที่เหลือให้
ได้ไหมคะ"

"ได้แน่นอนครับ!" เบนจามินตอบได้รวดเร็วมาก
คิดไม่ถึงว่าสวรรค์จะมีตาเช่นนี้ ให้เขาได้มีโอกาสหนีจาก

34 หนุ่มในซ์หัวใจสุดแซบ

ผู้หญิงคนนี้ไปได้!

"น่าเสียดายคุณเพิ่งดูรีบร้อนจัง คุณมีธุระด่วนหรือคะ"
แคธลีนควักธนบัตรหนึ่งพันหยวนออกมาอย่างอึดอัด
พร้อมกับยื่นนามบัตรของตัวเองส่งให้ด้วย จากนั้นก็ส่ง
ดีดีให้เขา

"...มีธุระนิดหน่อยนะคะครับ"

"อ้อ ก็ได้ค่ะ" แคธลีนถอนหายใจอีกครั้ง "งั้นฉัน
ไม่รบกวนเวลาคุณแล้วค่ะ ในนามบัตรมีวิธีการติดต่อฉัน
หลายวิธี การทำหมั่นคงไม่ต้องนอนค้างที่คลินิก เพราะ
ฉะนั้นคุณจะได้ติดต่อฉันกลับทันทีใช่ไหมคะ" โห่เอ๊ย
นานๆ ที่เธอจะได้เจอหนุ่มในฝันที่ต้องตาต้องใจขนาดนี้
น่าเสียดายจริงๆ เลย...

"...ใช่ครับ" เบนjaminมองดูใบหน้าเรียวเล็กที่เปี่ยม
ไปด้วยความหลงใหลนั้นแล้ว เขาก็เกิดรู้สึกเสียใจขึ้นมา
นิดๆ ที่ควักนามบัตรของตัวเองให้อีกฝ่าย "ถ้าลูกสุนัข
ตัวนี้ไม่ได้เป็นโรคร้ายแรงอื่นๆ อีก แค่ทำหมั่นก็ไม่ต้อง
นอนพักที่คลินิกครับ อย่างเร็วที่สุดพรุ่งนี้ผมจะติดต่อคุณไป"

"เยี่ยมไปเลย! ดีดี ขอโทษนะ ตอนนั้นแม่ต้องไป
ทำงานก่อน หนูกลับบ้านกับคุณอาหมอบไปตรวจร่างกาย
ก่อนได้ไหมจ๊ะ" แคธลีนโปรยยิ้มหวาน แล้วยื่นมือไปลูบ
ดีดีที่อยู่ในอ้อมแขนของเบนjamin

ชยาเฉียวเอิน 35

"หิงๆ" ลูกสุนัขขอยู่ไม่สุขเลย มันอยากจะกลับไปอยู่ในอ้อมกอดอันอบอุ่นที่ช่วยชีวิตมันและทำให้มันรู้สึกสบายใจ

"ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ เตี้ยวพุงนี้แม่ก็จะไปรับหนูแล้ว เป็นเด็กดีนะ"

"หิง..." ดีดีรู้สึกได้ถึงการลูบไล้ที่อ่อนโยนบนหัว แม้ว่าลูกสุนัขจรจัดที่ได้รับการตั้งชื่อว่า 'ดีดี' จะยังคงกระวนกระวาย แต่มันก็ไม่ติดดินแล้ว

"หนูเก่งมากเลย!" แคธลีนโน้มตัวลงไปจูบหัวมัน ไม่ได้มีท่าที่รังเกียจเนื้อตัวที่สกปรกและกลิ่นเหม็นของมัน แม้แต่น้อย

ถึงแม้อาการคลั่งไคล้ของเธอจะทำให้เขาทนไม่ไหว แต่เบนจามินก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมความใส่ใจและความเมตตาของเธอที่มีต่อสุนัข โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เธอช่วยชีวิตสุนัขอย่างกล้าหาญ จนถึงตอนนี้ภาพนั้นยังตราตรึงอยู่ในใจเขาอยู่เลย

หิงๆ ที่อยากจะไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด แต่เขาก็ยังเอ่ยปากรับประกันด้วยตัวเอง "ผมจะดูแลดีดีเป็นอย่างดี วางใจได้เลยครับ"

"ฉันเชื่อคุณค่ะ" เมื่อเห็นว่าเบนจามินไม่ได้รังเกียจลูกสุนัขเช่นกัน แคธลีนก็โปรยยิ้มหวานอีก จากนั้นก็ลูบ

36 หนุ่มไนซ์หัวใจสุดแซบ

ดีตัวอย่างออลัยอวารณ์ "จ้รบกวนคุณด้วยนะคะ ฉันไปทำงานก่อน บายค่ะ"

"ลาก่อนครับ" เบนจามีนิอุ้มดีดีพลางลุกขึ้นยืน เขาถอยกลับมายืนบนพุดบาร แล้วมองดูแคธลินที่เดินจากไปอย่างออลัยอวารณ์ จากนั้นเธอก็ข้ามทางม้าลายกลับไปยังจุดที่ทิ้งจักรยานไว้และช้อออกไป

"แกมีแม่ที่ดีจังเลยนะ" เบนจามีนิลูบลูกสุนัขในอ้อมแขนเบาๆ แม้จะยังคงหวาดผวากับการพูดและการกระทำที่ใจกล้าของแคธลินอยู่ แต่ก็ยอมรับในความเมตตาของแคธลิน อีกทั้งรู้สึกสบายใจกับอนาคตของลูกสุนัขตัวนี้

ถ้าเธอสามารถช่วยชีวิตสุนัขจรจัดตัวหนึ่งได้โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้นแบบนี้ ต่อไปเธอคงไม่มีทางทอดทิ้งหรือกระทำทารุณกับมันอย่างแน่นอน เจ้าสุนัขที่รอดชีวิตมาได้ตัวนี้ต้องมีความสุขในอนาคตร้อยเปอร์เซ็นต์

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)